СВІЙ ДО СВОГО ПО СВОЄ!

МОЛОДИЙ ПРОСВІТЯНИН

№ 1(3), січень-лютий 2007 року

Інформаційний вісник Фастівського осередку ВМГО "Молода Просвіта" та Фастівського об'єднання ВУТ "Просвіта" імені Т.Г.Шевченка

Новини Фастова коротко

Собор на Соборній.

Навесні по вул. Соборній розпочнеться будівництво православного собору Св. Миколая, який має стати прикрасою нашого міста. Нарешті вулиця Соборна отримає підтвердження своїй історичній назві.

Кіно у Фастові.

До кінця поточного року на місці колишнього кінотеатру «Мир» має постати розважально-торгівельний кіно комплекс із сучасною системою Dolbi Digital. Сподіваємося, що незабаром фастівчани зможуть переглядати новинки сучасного кінематографу на широкому екрані.

Проти «однорукиx бандитів».

Молоді просвітяни Фастова розпочали збір підписів за заборону гральних автоматів та гральних закладів, що негативно впливають на суспільну мораль у нашому місті. Маємо надію, що можновладці міста не залишаться байдужими до цієї громадської ініціативи.

Виставка у краєзнавчому музеї.

17 лютого відкрилася виставка творів фастівського художника Володимира Сівкова. Виставка діятиме до 9 березня. Запрошуємо всіх любителів образотворчого мистецтва переглянути роботи одного з найкращих акварелістів Фастова. Офіційне відкриття відбудеться 2 Березня.

НЕ ПРОПУСТІТЬ!

Фастів в Інтернеті.

Минулого року у всесвітній мережі завдяки приватній ініціативі був започаткований новий сайт, присвячений Фастову. Автор ідеї та розробник-Єлизавета Сироїд, відома фастівська художниця. На сайті ви зможете ознайомитись з останніми новинами культурного життя міста, переглянути архів історичних та сучасних фотографій Фастова, взяти участь в обговоренні злободенних міських проблем на форумі.

Слоганом фастівського сайту є гасло: «Фастів – моє місто. Нам є про що говорити!»

Тож, якщо ви цікавитесь фастівським життям, завітайте за адресою:

http://fastiv.clan.su

Уже вдруге молоді просвітяни Фастова приймають участь у щорічній україно-польській акції «Пам'ять без кордонів». Тож вашій увазі стаття молодого фастівчанина із враженнями від міжнародного заходу, що відбувся влітку 2006 року…

Мертві допомагають порозумітися живим, або Кілька зауваг, чому в Польщі жити краще

Той, хто живе поряд, завжди має щось відразливе. Аякже! Варто лише згадати "Кайдашеву сім'ю" з вічним невмінням поділити грушу. І за тією колотнечею, як правило, забувається важливіше – саме до сусідів ідемо, коли чогось потребуємо.

Це – людське. А що вже говорити про національне?! Скільки ми маємо претензій, скажімо, до наших західних сусідів – поляків? І окатоличення, і панщина, і "санації" 1920-х рр., і Волинь 1943 р., і "Вісла"!!! Є що згадати ляхові!

І їм, полякам, з їхньої точки зору, теж є що поставити нам на карб: Хмельниччина, Коліївщина, дії УПА. Та й як не крути, а вони таки теж праві будуть.

Що ж робити? Згадувати? Доки дехто з "патріотів" отак "згадував", інші наші сусіди діяли, влаштовуючи одним чотири поділи Речі Посполитої, а іншим три голоди на одне покоління. З іншого боку, коли об'єднувались українці з поляками, то й мали перемоги під Грюнвальдом над німцями чи під Конотопом над росіянами.

Історія – річ уперта. "Миритися треба", - каже. Мертвим-то все одно, а от живим. Але найцікавіше, що саме мертві нерідко допомагають живим порозумітися.

Вже третій рік поспіль у рамках міжнародного проекту "Україна – Польща. Так!" проходять акції з відновлення могил вояків 1914 – 1921 рр. Поляки реставрують поховання жовнірів Першої Світової та Радянсько-Польської воєн, а українці – могили петлюрівців. Участь у роботі беруть польські скаути – харцери та українські молодіжні організації: "Молода Просвіта", "Пласт" та "Національний Альянс".

1 – 12 липня 2006 р. було проведено перший етап реставраційних робіт на військовому цвинтарі у м. Вадовіце, що біля Кракова. Слід зазначити, що на цьому занедбаному цвинтарі поховані не лише петлюрівці (а їх там приблизно 1 500 за архівними даними), а й австрійці, поляки та... солдати Радянської Армії, що визволяли/окуповували Польщу в 1944 р. Але, як слушно зазначив директор програми Я. Гурецький, смерть зрівняла всіх, та й не винні ні в чому вояки з червоними зірками, та й українців серед них було ого-го скільки!

За півтора тижні роботи було розчищено засмічену територію цвинтаря, відкопано надгробні плити, впорядковано клумби, пофарбовано огорожу, підрізано дерева та підправлено доріжки. На урочистому закритті першого етапу відновлення на всі хрести було пов'язано стрічки з тризубом та написом "Україна", а біля могильних плит встановлено блакитно-жовті прапорці. Похвально, що цього року на роботу звернуло увагу Генеральне консульство України в Кракові та особисто Посол України в Польщі. І, звичайно, польська місцева влада, зокрема, бургомістр Вадовіце, яка опікувалась забезпеченням групи нагальними матеріалами.

Проте не слід думати, що побут українців у Польщі всі 12 днів був схожим на каторгу з тризмінною виснажливою працею на страшному цвинтарі. Дві неділі – святий для християн день – призначалися для відвідувань української церкви у Кракові, зустрічі з представниками діаспори, відвідин "Української кав'ярні". Проведено було чудову екскурсію папським поїздом від Кракова до Вадовіце та місцями, де мешкав Папа Римський Іван-Павло II у Вадовіцах. А чи можна, мешкаючи майже у центрі Кракова не відвідати історичну частину міста: площу Ринек, Ягґелонський університет, королівський палац Вавель тощо? І – вечори, вечори, вечори. Це й пісні під гітару чи бандуру, це й мандри групками по нічному Кракову, це й цікаві розмови з поляками. Й акордом під завісу – покладання квітів до пам'ятника Т. Шевченкові у Варшаві.

А тепер кілька слів наостанок. Безумовно, в кожній нації є різні люди. Але знайомі мені поляки всі в один голос казали: Україна + Польща = потужний організм у Європі, з яким рахуватиметься і Захід, і Росія. І наголос робити слід на тому, що нас об'єднує, а не діставати сховані предками ножі розбрату. Армія Петлюри була єдиною військовою силою, яка підтримала Польщу Пілсудського у боротьбі проти більшовицької навали, тому поляки і зупиняються саме на цьому моменті нашої спільної історії. Що ж до Польщі, немає там ні величезних смітників, ні вибоїн на дорогах, ні п'яних компаній на вулицях. Мабуть, тому що штрафи за засмічення стягують, дороги постійно ремонтують і будують нові, а алкоголь вживати дозволено лише у барах чи вдома.

А може ще й тому, що поляки не б'ють себе в груди і нікого не переконують у своєму патріотизмі, але кожен поляк про себе знає і усвідомлює глибоко єдину фразу: "Jestem polakiem". Можливо, варто вже і нам зрозуміти, що ми є українці. І мовчки робити...

Сорокін Олександр

Фастівським туалетам присвячується…

Кажуть культура починається із туалетів, точніше від їхнього стану, а у випадку Фастова-ще й від їх наявності. Нажаль, в цьому відношенні наше місто культурним аж ніяк не назвеш.

Ті поодинокі приклади громадських туалетів у Фастові часто-густо і туалетами важко назвати. Просто дірки у бетоні, як в парку Гагаріна чи на Вечірньому ринку… А те, що твориться на місці колишнього туалету на Привокзалці-взагалі ні в які рамки не входить! Бруд, багнюка, якесь сміття, зграї собак довкола, бомжі, п'янички, що вештаються біля кіосків з випивкою, - і все це на фоні стійкого специфічного запаху радянського туалету. Справжня фантасмагорична картина… І це Привокзалка – ворота Фастова, перше, що впадає в очі будь-якому приїзджому!

Єдиний туалет, який можна вважати більш-менш нормальним-розташований на вокзалі. Після ремонту туди хоч можна спокійно зайти, не побоюючись за свої нюхові аналізатори…

Автор цих рядків намагався свого часу привернути увагу фастівських можновладців, зокрема нашого мера, до цієї проблеми. На одному із громадських слухань, я спробував було задати питання із залу. Але всі три мої спроби «достукатись» до мера, енергійне махання рукою не справляли на Тимофієва жодного враження. Склалося враження, що всі ці слухання робились тільки для монологу мера, а не для діалогу з громадськістю…

Які ж механізми вирішення проблеми? Із розмов з депутатами міста виявилось, що будувати туалети за кошти місцевого бюджету нереально через відсутність коштів, і цим повинні займатися підприємці, торгові точки яких розташовані поблизу. Хоча чому так – не зовсім зрозуміло, адже в багатьох містах значна частка туалетів знаходиться саме в комунальній власності міста . В тому ж Києві із 290 туалетів загального користування 160 належать до комунальної власності міста і лише 130 перебуває у власності приватних структур. Більше того, головне управління комунального господарства столиці розробило схему розташування громадських туалетів у м. Києві до 2010 року, яка передбачає збільшення існуючої кількості туалетів. На цьому фоні нам залишається сподіватись, що фастівські можновладці не залишаться осторонь від існуючої проблеми і в нашому місті все ж таки з'являться пристойні туалети. Так чи інакше, проблема залишається і її потрібно обов'язково вирішувати.

Чернишенко Олександр

Редакція "МП" запрошує всіх бажаючих розміщувати свої матеріали на сторінках нашого видання. Будемо раді співпрацювати з Вами!

Відповідальні за випуск:

Редактор: Чернишенко О.В.
Верстка: Яворський В.А.

Контакти:
тел.: **8(066)712-81-19.**
e-mail: **chav2001@ukr.net**